

792

בלת '63

תחביב רדיופוני אחר של נכון: שבועון משודר בערבית, בהשתתפות אליהו שרון, אורי לובראני ועזרא דנין. קביצה שבסביבתו של בן-גוריון, נחשבת לקבוצת המומי חים הערביים הרשמיים.

עד כדי כך מעריך בן-גוריון את נכון כאיש המזרח, שפעמיים שלח אותו למסע התרמות למען מטרה מיוחדת הקרובה לליבו, וללב חברו של נכון, שמעון פרס. נכון יצא לדרום-אמריקה, הצליח לאסוף סכומים גדולים מיהודים יוצאי ארצות ערב, שאיש מן השליחים הסדירים של המגבית לא מצא עמם שפה משותפת.

על כן, כאשר נערכה השבוע החתונה, התייחס כל מי שבא — ומי לא בא? — אל משפחת בן-גוריון כאל מחותנים מצד החתן.

אנו, מצידנו, צירפנו את איחולינו לשני הצדדים.

של דוד בן-גוריון. אופירה, שנשעה לארצות-הברית ללמוד, כפי שהודיעה בעת שזכתה בתוארה ובמילגת העולם הזה, נמצאה בשלבי הסיום של קבלת תואר אקדמי.

ההיכרות התעמקה עם שובה של אופירה ארצה. בין נכון, הצבר יליד ירושלים, לבין הצברית נרקם רומן שקט, אף כי לא קל למזכירו של אדם כמו דוד בן-גוריון לגהל חיים פרטיים.

את חיזורו היה נכון צריך, בדרך כלל, לדחוס לסופי-השבוע, כאשר היה פנוי מעבודתו. בימים אלה אפשר היה לפגוש את השניים בקונצרטים או בהצגות.

לפי התוכנית, היו השניים צריכים להתייחס לפרשנות הדתית הראשונה שלה בשל נסיעתו של בן-גוריון לבורמה, לפני כשנה וחצי. או באה גם הדחיה השנייה, הארוכה יותר. בהיות יצחק נבון (40) בבורמה, הגיעה אליו ידיעה כי אביו נפטר בירושלים. הוא חזר ארצה, ורק אחרי גמר שנת האבל נקבע מועד חדש.

***

רצה המיקרה, שהיום בו נסע יצחק נבון לתל-אביב, להירשם ברבנות, היה היום בו החליט דוד בן-גוריון להגיש את התפטרותו מראשות הממשלה. וכך, על סף תקופה חדשה בחייו של נבון, באה אל קיצה תקופה המעניינת והחשובה ביותר בחייו. תקופה שהחלה ב-1953, לאחר שובו של נבון מדרום אמריקה.

הגבר הצעיר, ממוצא ספרדי, הוצע לבן-גוריון כמזכיר במקום אלקנה גלי. הוא מצא חן בעיני הזקן, עזר לו — בין השאר — ללמוד ספרדית די הצורך לקרוא את דון קישוט במקור.

העובדה שנבון החל את פעילותו הפוליטית כחבר בית-די ומגוייס של האצ"ל, לא הפריעה ליחסים אלה. אולי מפני שבועוד מועד הספיקו בנימין גיבלי ויוסף נחמיאס להעביר אותו לשיי של ההגנה.

בעבודתו עם בן-גוריון הוכיח את עצמו כאיש הנימוסים המלוטשים, שלא ניסה מן עולם להעביר לעצמו מחשיבות הבוס שלו. הדבר האחרון שאפשר לומר על יצחק נבון, הוא, שהיה הכוח שמאחורי הכסא. וזאת תכונה שדויד בן-גוריון אוהב אצל עוזריו ומקורביו.

הוא נשאר כפי שהכירוהו חבריו: שקט, אוהב מנת חומס עממית בשוק מחנה יהודה — ומעל לכל: אספן נלהב של מנגינות מורחיות מסורתיות. הוא נוהג לשמוע מפי החוננים הספרדיים הותיקים בירושלים את מנגינות התפילות של עדותי הם מקליט אותם יחד עם הזמר יצחק לוי. לוי, בן-ירושלים אף הוא וידו של נבון, דולה מאוצר זה למען שידוריו התכופים בקול-ישראל.

יותר מידי אחד הציע לנו השבוע להדפיס הזמנה בזה הלשון:

משפחת משרד ראש-הממשלה — משפחת העולם הזה — מזמינים אותך לטכס נשואי-הם של אופירה ארז, צברית 1956, עם בחיל יצחק נבון, מזכיר ראש הממשלה.

כי מכל הצעירות הישראליות שהופיעו מעל דפי העולם הזה במרוצת השנים, אין אחת המזוהה עם עתון זה יותר מאופירה ארז.

היא מצאה חן בעינינו עוד לפני שראינו אותה. היה זה בסוף 1955, כאשר החליט העולם הזה על בחירת הצעירה הישראלית האופיינית. לא מלכת יופי, לא נערת זוהר, לא העתק של פאריס — כי אם צברית.

ערכנו מישאל בין אמנים, מחנכים, אישיר ציבור שיעזרו לנו לגבש תמינה של התכונות המאפיינות צברית. חסרה לנו רק הרמת הסמלית, שתופיע בשער הגליון ה-מכריז על פתיחת התחרות. מצאנו אותה בחלון הראווה של הצלם החתיק יצחק ארדה בתל-אביב. הוא לא ידע מי היא, מה שמה. לקחנו את התמונה, שהופיעה בשער

כיום היא פסיכולוגית, הנימנת עם סגל המורים והמדריכים של מיח"א — המוסד לילדים חרשים-אלמים.

תוצאת התחרות ידועה. ועד-השופטים כלל את ראש מחלקת החינוך של יגריית תל-אביב ד"ר שאול לוי, הפסנתרנית פנינה זלצמן, האמרגן משה ואלין, יצחק הסרטים נורי חביב, איש עליית הנוער יצחק ניימור, ביץ המלחין מרדכי זעירא, הזמרת שושנה דמארי, מנהל יומן כחמל נתן אכסלרוד, העיתונאי הותיק שמעון סאמט. הם ראינו את כל המועמדות, בחרו ללא היסוס ב-אופירה כצברית 1956.

***

היא יצאה לכנס 18 הנבחרות, בפאריס. בעתונות הישראלית נהוג להתפאר, שכל שליח ישראלי בכל כנס שהוא זכה לתשורת-מלכ מיוחדת. לגבי הופעתה של אופירה ארז, אין כל ספק בנכונות הדבר.

היא היתה חיילת — דבר ששבה את מה שבת העולם תמיד. היא פגשה את נשיא צרפת, רנה קולי בשא האידייליה הישראלי-צרפתית. והעיקר: היא קשרה קשרי ידידות עמוקה דווקא עם נציגת מצרים ב-אותו כנס. דבר זה — על רקע היחסים ה-מחריפים בגבולות ישראל-מצרים, על סף מלחמת סיני — היה הסנסציה הגדולה של פאריס.

צברית '56

העולם הזה 950, בשבוע האחרון של שנת 1955.

רק אחרי הופעת הגליון נודע לנו כי זוהי תמונה של צברית בשם אופירה ארז, ש-שירתה אותו זמן ככתבת בעתון במחנה נח"ל.

***

הגישו את מועמדותן עשרות רבות של צבריות. כי המיבצע לא היה רק של העולם הזה, אלא חלק ממיבצע עולמי מקיף, ש-תיאם עלידי שבועון אל הצרפתי. שעה

החופה: בן-גוריון (מאחור) עם החתן, המלה והרב פרדס

איש כפי